

"Waarom laat je ze zo tegen je praten?" klonk de stem van dokter Midas Wieland. Hij liep naar me toe en keek me vriendelijk aan. "Zonder jou kunnen ze dit team beter opdoeken. Dan winnen ze nooit meer. Individueel scoren ze misschien wel hoog op de confrontaties, maar jij hebt het hoogste aantal veroverde vlaggen op je naam staan. Daar komen ze zelfs met z'n vieren niet eens bij in de buurt."

Ik knikte.

"U weet dat en ik weet dat, maar ik zit persoonlijk niet zo te wachten op een aanvaring met ze. Ik doe mijn ding en vind het spelen leuk."

De dokter legde een hand op mijn schouder.

"Je mag best wel eens voor jezelf opkomen. Jouw stem is net zo belangrijk als die van hen."

"Ja... maar het is lastig praten tegen mensen die niet willen luisteren." Ik wist een flauw lachje op mijn gezicht te toveren. "Kan ik overigens al naar huis? Afgezien van dat ik nog een beetje wazig ben in mijn hoofd, voel ik me prima."

De dokter knikte.

"Maar vraag je huisgenote om je op te halen en om je in de gaten te houden vandaag."

"Waarom? U hebt me toch helemaal opgelapt?"

"Het gaat me ook meer om de nawerkingen van de narcose. Dat wazige gevoel in je hoofd kan nog een tijdje aanhouden, waardoor je misschien wat rare dingen kunt gaan doen. Ik zou het vervelend vinden als ik morgen moet horen dat je de taxi helemaal naar de andere kant van de stad gestuurd hebt, in plaats van naar je huis."

Hij knipoogde.

"In dat geval zal ik Lynn meteen een bericht sturen. Goed thuiskomen is ook voor mij een prioriteit." Ik grinnikte en hopte van de behandeltafel. "Dankuwel, dokter, voor uw goede zorgen."

"Geen probleem, M. Zo vaak zie ik je hier niet en dat moeten we maar zo houden. Het was me een genoegen."

Ik nam afscheid van de arts en begaf me naar de kleedruimte. Dat mijn hoofd nog niet helemaal meewerkte was duidelijk. Ik moest goed nadenken wat ik deed en vroeg me halverwege het omkleden af of ik nou naar mijn sportkleding moest wisselen, of naar mijn gewone kleding. Dat er niemand anders in de kleedruimte was, overtuigde me ervan dat het gewone kleding moest zijn, waarna ik me herinnerde dat ik Lynn een bericht zou sturen. Ik pakte mijn telefoon erbij, zocht naar Lynn en stuurde haar een spraakbericht waarin ik haar snel uitlegde wat er aan de hand was. Binnen een halve minuut had ik een reactie terug in de vorm van een hologram waarin ze haar duim opstak. Ik pakte mijn tas, duwde de sportkleding erin en wandelde rustig het gebouw door, naar de achteruitgang. Ik twijfelde of ik binnen of buiten zou wachten, maar koos voor de buitenlucht. Door de frisse lucht zou hopelijk de mist in mijn hoofd opklaren.

Buiten nam ik plaats op een muurtje en staarde richting de weg. Er reden twee

bussen voorbij en een handjevol zelfrijdende auto's, waaronder drie taxi's. Voorheen was ik aangewezen geweest op het openbaar vervoer, maar sinds ik professioneel was gaan spelen, kon ik het me veroorloven met de taxi te gaan. Dat was een stuk comfortabeler.

Achter me hoorde ik de deur van het complex open en dicht gaan en voetstappen kwamen naderbij.

"Ben je weer helemaal de oude?" klonk een mannelijke stem. Ik draaide me om en constateerde dat het William was.

"Bijna," antwoordde ik niet geheel toeschietelijk.

"De narcose?" vroeg hij, waarop ik bevestigend knikte. Ondertussen ging hij naast me op het muurtje zitten.

"Die is inderdaad het ergste van alles. De nawerking voel je nog wel paar uur." Hij keek om zich heen en volgde met zijn ogen een kanariegele auto. Zijn halflange, blonde haar was nat, wat me vertelde dat hij net gedoucht had. Dat was ik dus vergeten. Nou ja, dat moest thuis dan maar gebeuren.

Opeens vestigde hij zijn blauwe ogen weer op mij en hij keek me onderzoekend aan. Ik kreeg het er een beetje warm van.

"Waar zijn je teamgenoten? Hebben ze niet op je gewacht?" wilde hij weten. Ik schudde mijn hoofd. Het was al een wonder dat ze gewacht hadden tot ik bij kennis gekomen was, maar dat hield ik voor me. Hij was een van mijn tegenstanders en ik ging hem vooral geen inkijkje geven in ons team.

"Hmm, jammer." Een luxe auto draaide van de weg af, reed het hek door en stopte vlak bij de plek waar we zaten. Een van de deuren ging uitnodigend open. William liet zich van het muurtje glijden, maar draaide zich nog even naar me toe. "Wij hebben nog wel een plekje voor je in ons team als je wilt?"

Verbaasd keek ik hem aan en ik kon niet goed peilen of hij me zat te plagen of niet. "Ja vast...", antwoordde ik sarcastisch. Ik kon me niet voorstellen dat het een echt gemeend voorstel was.

William haalde zijn schouders op en liep naar de auto. Hij wilde instappen, maar leek zich te bedenken.

"Je hebt goed gespeeld vandaag," zei hij en knikte naar me. Daarna stapte hij in en de deur ging achter hem dicht. Peinzend keek ik naar de auto, die langzaam optrok en de weg weer op draaide. Mijn eigen team was me waarschijnlijk al liever kwijt dan rijk, laat staan dat een team als dat van William me kon gebruiken. Ze waren zonder mij al succesvol genoeg. Zijn voorstel moest wel een stomme grap geweest zijn.

"Nog één minuut," klonk het vanuit mijn jaszak. Ik had de meldingen toch uitgezet? Nou ja, blijkbaar niet. Ik had een hekel aan mijn 'telefoon' en tegelijk kon ik niet zonder. Waarom het eigenlijk nog een telefoon werd genoemd was me een raadsel. Echt bellen, zoals vroeger, deed eigenlijk niemand meer met dat ding, al kon het nog

wel. Vandaag de dag voerde je hologesprekken alsof je gewoon naast elkaar stond. Een directe lijn openen was ook mogelijk en zonder de telefoon aan te raken, met behulp van de 'bubbel', kon je een gesprek voeren zonder dat iemand anders er ook maar iets van hoorde. Ikzelf stuurde meestal korte spraakberichten, tenzij het dringend was. Misschien moest ik Lynn voor de grap eens opbellen. Ze zou eerst raar opkijken en zich afvragen wat haar telefoon aan het doen was, maar daarna zou ze het wel kunnen waarderen. Telefoons waren overigens voor veel dingen al niet meer nodig. Ze waren vooral belangrijk bij formele zaken, zoals het ondertekenen van documenten en als identificatiemiddel. Voor de rest kon je ook een horloge, armband of ring gebruiken. Zulke draagbare 'sieraden' waren vooral handig om als sleutel te gebruiken en dus om contact op te nemen met anderen. Ikzelf had een horloge, dat handig was bij het sporten, maar hield het toch liever bij de telefoon. Ik was het horloge al eens kwijtgeraakt en dat was verre van fijn geweest.

Lynn en ik hielden wel van ouderwetse dingen. Mijn fluitketel was daar het levende bewijs van en we gebruikten hem dagelijks. Als we visite kregen wilden ze stevast theedrinken, om dat curieuze geval in actie te zien. Ik grinnikte bij de gedachte.

"Nog vijftien seconden, veertien, dertien, twaalf..."

"Houd je kop!" snauwde ik, waarop het stil werd. Ik kon toch zelf ook wel zien dat de taxi eraan kwam? Ik ging van het muurtje af en liep naar de plek waar zojuist de auto van William gestaan had. Een blauwe taxi draaide van de weg af en stopte pal voor mijn neus. De deur ging open en daar was Lynn.

"Moet ik je helpen?" wilde ze weten, maar ik schudde mijn hoofd, gooide mijn tas op haar schoot en stapte in.

"De dokter wilde puur voor de zekerheid dat je me zou ophalen, maar het gaat op zich wel. Ik heb alleen af en toe het gevoel dat ik zweef en fatsoenlijk nadenken valt niet mee."

De autodeur ging dicht en de taxi zette zich in beweging.

"Heb je geen last van je ribben?" wilde Lynn bezorgd weten, waarop ik wederom mijn hoofd schudde.

"Nee joh, dat is al lang verholpen. Ik heb nergens meer last van, op die narcosetroep na."

"Gelukkig," verzuchtte mijn beste vriendin. "Ik heb de wedstrijd live gevolgd en ik was wel even bezorgd toen ik je op de grond zag liggen. Wat een eikel is die William Schouten."

Ik haalde mijn schouders op. Ik wist eigenlijk niet zo goed of ik hem een eikel vond of niet. Vandaag was de eerste keer dat ik met hem gesproken had en hij was anders dan ik me had voorgesteld.

"Maar jij was weer op dreef vandaag zeg! Wauw! Ik heb zitten juichen op de bank toen je die vlaggen pakte!"

"Dan heb je welgeteld drie keer zitten juichen."